

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

OFATTBAR RIKEDOM OCH VÄLDIG VISHET

Efesierbrevet 3:5-13 • Predikan G8B 2020-02-23 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi återvänder till Efesierbrevet 3 och den här lilla omvägen som Paulus tar i vers 2-13. Vi såg i förra predikan att det är som att han förbereder sig för att be för församlingen som är brevets mottagare. Men så verkar det som att han hejdar sig i sista sekunden och vill göra ett litet tillägg innan han kan gå vidare med vad som var hans ursprungliga plan, nämligen att gå rakt in i bönen vi har i vers 14. Det verkar som att han inser, precis när han skrivit att han är en fånge, att det här kan vara en känslig fråga för församlingen och därför tar han en liten omväg i texten för att uppmuntra dem.

Förra veckan tittade vi på de fyra första verserna och idag ska vi titta på resten av den här omvägen innan han kommer till sin bön i vers 14. Kom ihåg att syftet med det här lilla avsnittet är att uppmuntra församlingen. Han säger i en sorts sammanfattning i vers 13, ”därför ber jag er att inte tappa modet när jag får lida för er skull.”

Så vad är det Paulus lyfter fram för att uppmuntra församlingen? Det är en viktig fråga eftersom den är relevant för oss. Det är klart att Paulus skrev Efesierbrevet i en speciell tid till en speciell grupp människor, men det finns lärdomar för oss också här och nu när han uppmuntrar dem där och då.

Jag vill nämna fem saker ur texten. Men tre av dem har vi redan tittat på i förra predikan så jag ska försöka att inte uppehålla mig så länge vid dem. Jag tar dem först och sedan alltså två till.

I. LIDANDET I GUDS HAND

Förra veckan tittade vi på de första fyra verserna och såg där flera saker som återkommer idag.

För det första, i den första versen säger han att han är ”Kristi Jesu fånge”, och han återkommer till sitt lidande i den 13:e versen. Han påminner dem om att han inte skulle vara i fångelse om inte Kristus ville ha honom där. Han påminner dem om en oerhört viktig lärdom när vi går igenom lidande, att alla världens makter är underordnade Jesu Kristi auktoritet; att inte ett hår kan krökas på honom utan att det är hans himmelske Faders vilja.

Paulus säger inte att han är kejsar Neros fånge, fast man skulle kunna tänka att det vore det mest naturliga att säga. Istället säger han att han är Kristi Jesu fånge. För Paulus vet att Gud är helt suverän. Han vet att det inte finns några omständigheter som är för svåra för Gud. Han kan vara helt trygg med att Gud för historien framåt enligt sitt eviga rådslut. Dessutom vet Paulus att Gud har ett syfte med hans liv. Han vet att han inte tillhör sig själv. Han är en

tjänare, eller som han beskriver sig på många andra ställen, en slav. Han vet att han inte behöver bära hela världen på sina axlar. Han kan lita helt och fullt på sin älskade Faders vilja och förmåga att verkställa sin vilja.

Det högsta goda i Paulus liv har inte längre med status eller bekvämlighet eller inflytande att göra. Det har med Gud att göra. Det gör att när han blir fängslad så blir han inte bedrövad över skammen det innebär. Han är inte orolig för vad folk nu ska tro om honom. Han blir inte frustrerad över att han inte kan längre kan röra sig fritt och påverka så många som möjligt. Han är helt oberörd av allt det där eftersom hans högsta goda inte har med något av det där att göra. Han vill leva för Kristus, och eftersom han vet att Gud är suverän över alla omständigheter kan han inte bara vara helt trygg och fri från fruktan, utan glad.

Det finns något osårbart hos Paulus, som är fantastiskt attraktivt för oss idag. Tänk om din högsta önskan vore att leva helt och fullt till Guds ära och njuta av honom. Om din högsta önskan är att vinna inflytande eller bekräftelse så kommer du att bli frustrerad och arg när ditt mål rycks undan från dig. Men om din högsta önskan är att leva för Gud så kan du göra det oavsett hur omständigheterna i ditt liv ser ut.

II. MYSTERIET OM FÖRSAMLINGENS ENHET

Det andra Paulus talar återkommande om i texten är *mysteriet*, eller hemligheten, *om församlingens enhet*.

I vers 5 fortsätter han att tala om mysteriet, eller hemligheten, som han började tala om i vers 3 och 4. Vi såg förra gången att när Nya testamentet talar om ett mysterium så handlar det om något som tidigare varit fördolt, men som nu har avslöjats. Paulus säger i vers 5,

Efesierbrevet 3:5 (SFB-15)

¶I forna generationer var den inte känd för människor så som den nu har uppenbarats genom Anden för hans heliga apostlar och profeter.

Det är alltså något som varit fördolt ända sedan begynnelsen. Det har varit en av Guds egna hemligheter. Vad är det då för hemlighet? Paulus berättar hemligheten i nästa vers.

Efesierbrevet 3:6 (SFB-15)

¶att hedningarna har samma arv som vi, tillhör samma kropp och har del i samma löfte i Kristus Jesus genom evangeliet.

Här slår han på samma spik som han slagit på sedan mitten av andra kapitlet. Det mysterium som inte hade blivit uppenbart för Gamla testamentets profeter är att Gud tänkte kalla till sig ett folk från alla stammar och folk och språk och förena dem i sin församling i en enhet som präglas av en sådan intimitet som de aldrig kunnat föreställa sig. Han skulle riva ner skiljemuren som den ceremoniella lagen satte upp för att avskilja det judiska folket från de andra och låta dem få del i samma löfte.

Det här tycker du kanske att du har hört 100 gånger vid det här laget, men försök att se storheten i det. Församlingen i Efesos och i området runtomkring bestod mestadels av hedningar som hade kommit till tro på Kristus. Nu skulle dessa hedningar vara en del i samma gemenskap, samma familj, samma kropp som de judar som kommit till tro. Tidigare kunde de inte vistas i samma hus. Tidigare ville judarna inte ens låta hedningarnas skugga falla på dem. Dessutom hade judarna i mer än 1000 år haft en helt självklar självförståelse som Guds utvalda folk. De såg sig själva som speciella. Och även om det på många sätt hade övergått i en självsäker arrogans så fanns det sanning i det. De *var* speciella.

Så hur skulle hedningarna förhålla sig? Var de också utvalda av Gud? Om judarna var Guds ögonsten, Guds utvalda egendomsfolk, vad var hedningarna då? Nu har skiljemuren rivits ner och de kunde vara vänner, men kunde hedningarna vara säkra på att de verkligen hörde hemma där? Paulus återkommer gång på gång i brevet: ”ja! Ni var långt borta, men nu har också ni fått komma nära! Ni har del i samma arv! Ni har del i samma löfte! Också ni var utvalda innan jordens grund blev lagd! Ni är del i samma kropp! Vägen till Gud går genom tron på Kristus! Det här har varit en hemlighet fram tills nu. Men nu har det uppenbarats genom Anden: ni har samma arv, ni tillhör samma kropp och har del i samma löfte.”

De hednakristna i Efesos var inte de sista att brottas med frågor om de verkligen hade del i Guds familj. Det finns många kristna också idag som ställer liknande frågor. Paulus budskap gäller också dig. Genom tron på Kristus förenas du med honom. Tror du på Kristus? Inte bara som att du tror att han existerar, utan tror du verkligen att han existerar och att hans existens också har betydelse för ditt liv? Vill du vända dig bort från din synd, vill du kämpa mot din synd och växa som kristen. Vill du se mer och mer av hans godhet tillsammans med dina bröder och systrar i församlingen som är Kristi kropp? Då har du del i samma arv och samma löfte. Förut levde du utan hopp och utan Gud, men nu har du kommit nära genom Kristi blod. Han gav sitt liv för att betala för din synd så att du ska kunna leva ett nytt liv, så att du ska få del i hans fullkomliga liv och få tillträde till oändlig och allsmäktig Gud och få kalla honom för din Far.

Nu blir du också en del i Kristi kropp; du blir del i en gemenskap av bröder och systrar som också blivit försonade med Gud och med varandra. Det här är ett bevis på Guds kraft. Det är bara Gud som kan uppväcka människor som är andligt döda och göra dem till sanna tillbedjare. Det är bara Gud som kan föra tillsammans jude och grek, slav och fri—människor från alla tänkbara kulturer och kategorier—in i lokala församlingar där de kan älska varandra och underordna sig varandra och kämpa sida vid sida för att föra fram evangeliets ljus i världen.

III. GIVET AV NÅD ATT FÖRVALTA

Det tredje Paulus återkommer till är vilken nåd det här är. Han återkommer till ett grekiskt ord som jag nämnde i förra predikan, att det är en οἰκονομία (*oikonomia*), som ordagrant betyder ”förvaltning”. Det är alltså inget som tillhör honom utan något han är satt att förvalta; en dag ska han avlägga räkenskap för hur han skött sin förvaltning. Det är också något som blivit givet honom av nåd; det är inget han förtjänat. Det är nåd! Han säger i vers 7,

Efesierbrevet 3:7 (SFB-15)

”Detta evangelium har jag blivit satt att tjäna med den gåva och nåd som Gud har gett mig genom sin mäktiga kraft.

Och så fortsätter han i vers 8-9,

Efesierbrevet 3:8-9 (SFB-15)

”Jag, den allra minste av alla heliga, har fått denna nåd att predika evangeliet om Kristi ofattbara rikedom för hedningarna och att upplysa alla om planen med den hemlighet som från evighet har varit dold i Gud, alltings Skapare.

Han kallar sig för ”den minste av alla heliga”. På ett annat ställe kallar han sig för den minste av alla apostlar (1 Kor 15:9), men här går han ännu längre och säger att han är den minste av

alla heliga. Han är väl medveten om att det fanns en tid då han, åtminstone mänskligt sett, var det enskilt största hotet mot den kristna församlingens överlevnad i världen. Det fanns romerska kejsare som försökte kväva den kristna kyrkan i sin linda: Nero, Domitianus och Trajanus, men ingen av dem kom nära. Istället var det en man som hette Saul från Tarsus som förföljde kyrkan kraftfullt och som kom allra närmast.

Men Gud kallade honom genom sin nåd att predika evangeliet om Kristi ofattbara rikedom, och när han nu vill uppmuntra församlingen är det som att han säger: ”vänner, förstår ni inte att jag inte förtjänat att ens bli räddad! Jag förtjänar inte ens att leva! Jag borde ha varit en blöt fläck på marken någonstans. Gud borde ha krossat mig, på grund av allt jag gjort mot honom! *Men*, han gav mig *nåd*. Jag, som var den värste, jag fick nåden att predika Kristi ofattbara rikedom. Det är inte rättvist, det är nåd! Jag har fått så ofattbart mycket mer godhet än jag någonsin förtjänat. Var inte missmodiga när ni tänker på mitt lidande. Dela istället min glädje över den nåd jag fått, och dela min glädje över den nåd *ni* har fått. Ni var döda i era överträdelser och synder. Ni var utan hopp i världen. Men Gud uppväckte er tillsammans med Kristus, inte för att ni hade förtjänat det utan bara för att han är ofattbart god.”

Men inte bara det. Paulus fick inte bara predika evangeliet om Kristi ofattbara rikedom, han fick också – vers 9 – nåden att

Efesierbrevet 3:9 (SFB-15)

„...upplysa alla om planen med den hemlighet som från evighet har varit dold i Gud, alltings Skapare.

Han fick, med andra ord, förtroendet att predika något som inte ens Mose fick predika; som inte ens David fick predika; som inte ens Jesaja fick predika eller Malaki fick predika, eller ens Johannes Döparen fick predika. Han fick förtroendet att upplysa alla om om Guds hemlighet som från evighet varit dold; nämligen att han rivit ner skiljemuren och dödat fiendskapen och förenat alla folk och stammar och språk i ett enda folk, i en familj, i en enda kropp.

Då har vi tittat på de tre saker som Paulus talar om återkommande i texten och som vi därför redan tittat på tidigare. Men Paulus nämner fram två saker till som är djupt, djupt fascinerande, och som har potential att helt omorientera våra liv.

IV. KRISTI OFATTBARA RIKEDOM

Först nämner han ”evangeliet om Kristi ofattbara rikedom”, i vers 8. Det är ett kolossalt viktigt begrepp, men som texten är skriven är det lätt att bara glida förbi det utan att stanna upp och fundera över vad det faktiskt betyder. Paulus beskriver det inte, men jag kan inte låta dig gå ifrån en predikan utifrån Efesierbrevet 3:8 utan att ha försökt säga *vad* det kan vara han syftar på.

Det finns så många sätt man skulle kunna tala om det. Men vi kan börja i en av de viktigaste händelserna i det judiska året, nämligen på försoningsdagen.

När israeliterna kom ut från Egypten och vandrade i öknen bodde de i enorma läger. Mitt i lägret fanns Guds tält, tabernaklet. Mitt i det tältet, fast kraftigt avskärmat, fanns det allra heligaste; Guds tronrum, där Guds härlighet vilade över nådastolen med sina keruber. Ingen kunde gå in i det rummet och leva. Utan en enda person, översteprästen som kunde gå in en gång per år och då ta med sig blodet av ett felfritt djur som hade offerats för folkets synder.

Förståelsen är alltså att ett djur har dömt istället för folket. Folket hade syndat och förtjänat döden, men man tog ett djur som fick dö i deras ställe. Så tog översteprästen in till det allra heligaste och stänkte blodet på nådastolen.

Det var det största som hände varje år i Israel. Därför behövde man förbereda sig. Ett sätt man förberedde sig var att översteprästen tog på sig sina ämbetskläder. Över sitt hjärta skulle han sätta en bröstplåt. På denna bröstplåt fanns 12 ädelstenar och på varje sten var ett av Israels stammar inristat. Så översteprästen gick in till Guds närhet med Guds folk på sitt hjärta. Sedan skulle han fylla rummet med väldoftande rökelse.

Det finns en nytestamentlig parallell till den här största händelsen på hela året. Det finns i Johannesevangeliet 17:e kapitel. Här har vi Jesus, Gud Sonen, som talar till Gud Fadern. Vi får tjuvlyssna på ett samtal mellan två personer i treenigheten. Bönen handlar om dig. Jesus är *vår* överstepräst, och allt det där som översteprästen gjorde i tabernaklet var en bild av vad Jesus skulle göra. Ett par kapitel senare, i Joh 19, skulle Jesus offra sig själv precis som det där djuret som fick dö för folkets synder. Så i likhet med offerlammet skulle han bära straffet för folkets synder och dö i deras ställe. Men innan det hände, för han är inte bara vårt offerlamm utan också vår överstepräst, går han här i Joh 17 in i Guds närhet och han fyller platsen av *sann* rökelse, nämligen bön, vilket är vad rökelsen symboliserar. Du ser vad som pågår i Joh 17. När Jesus ber för oss här är det precis som när översteprästen går inför Herren och fyller platsen med rökelse, det vill säga bön. Han kommer med sitt folk på sitt hjärta; han ber för oss (se vers 20). Det ska ge frälsning, försoning och återlösning.

Det är en av nyckelaspekterna i evangeliet. Gud är treenig. Ordet "evangelium" betyder goda nyheter och de goda nyheterna är att genom tron förenas vi med Sonen och vi förs fram inför Fadern av Sonen för att vara lika älskade av Fadern som hans älskade Son. Se på vers 23. Jesus säger,

Johannesevangeliet 17:23 (SFB-15)

²³Jag i dem och du i mig, så att de är fullkomligt förenade till ett. Då ska världen förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem så som du har älskat mig.

Det är ofattbart. Det finns inget i världen som kan ge något så vackert. Ingen annan livsfilosofi, ingen annan religion. Det bästa tänkbara vi kan få i något annat system är lön för vår möda. Om du är god eller skicklig så kanske gud belönar dig. Men Joh 17 är så fyllt av goda nyheter att det är omöjligt att ta in: att universums Skapare och Herre, som är oändlig i makt och ära, helighet, rättfärdighet och godhet, som är treenig och i evighet öst sin kärlek över sin Enfödde Son, på något sätt skulle kunna älska oss flyktiga människor – ständigt upproriska och bristfälliga, ständigt jagande efter nya avgudar att sätta vårt hopp till – på samma sätt och i samma omfattning som han älskar sin evige, Enfödde Son. Det är helt ofattbart.

Med denna Gud får du en frälsning som man inte kan få någon annanstans. Vi förs fram i Gud Faderns närhet att vara så älskade av honom som han älskar sin Son. Vi kommer inte som Guds tjänare. Inte ens som höga änglalika tjänare. Vi är ett med Gud för att få Sonens status. Vi blir inkluderade i den relation Fadern har med sin Son. Vi blir inkluderade i treenighetens eviga glädjefulla relation och enhet.

Jesus kallas den Älskade. Han är Guds Älskade Son. Eftersom han är den han är kan han ge oss vad ingen annan kan ge oss, nämligen rätten att vara den Gud Faderns älskade barn. Titta

på Joh 1:12, ”åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn.”

Det här betyder att evangeliet inte bara handlar om att vara förlåten av Gud. Det är oändligt mycket mer än att vara förlåten. Jag blir gjord till ett barn som aldrig kan avvisas. Barn slutar inte att vara någons barn för att de är stygga. Det går inte en dag utan att mina barn gör något som inte är bra för dem. Vi får tillrättavisa dem hela tiden. Men jag skulle aldrig, aldrig skicka bort dem. Jag skulle hellre dö för dem. För jag älskar dem.

Titta vidare i Joh 1:14 – ”Ordet blev kött och bodde bland oss.” Så Jesus som är evig Gud föddes som människa. Men varför kom han till oss? I alla andra religioner handlar det om att ge oss regler som vi ska hålla så att vi kan leva liv som är välbehagliga inför Gud så att vi kan få lön för vår möda när livet är slut. Men så är det inte här. Titta i vers 16,

Johannesevangeliet 1:16 (SFB-15)

16Av hans fullhet har vi alla fått, nåd och åter nåd.

Han kom till oss från himlen för att dela med oss allt som är hans; all hans fullhet. Sonen kommer till oss för att dela sitt sonskap med oss, så att vi kan kallas Guds barn.

Ser du att Paulus behöver använda ord som ”ofattbar rikedom”? Se på Jesus. Han är den evigt och fullkomligt älskade av Fadern. Fadern kan inte, skulle inte, någonsin minska eller mildra sin kärlek till Jesus. Det är *det* Jesus kommer och delar med oss.

Vi talar ibland om att ta emot Jesus i vårt hjärta, och det ligger någon sanning i det eftersom Johannes här talar om de som tog emot honom. Men verkligheten är inte så mycket att Jesus kommer in i ditt liv, vilket han gör. Men långt viktigare är att du kommer in i *hans* liv. Kristna är i *Kristus*; de står inför Gud, iklädda Kristus. Detta att ikläddas är ett språkbruk som återkommer i Bibeln. Lyssna till Jes 61:10,

Jesaja 61:10a (SFB-15)

10Jag gläder mig stort i Herren,
min själ fröjdar sig i min Gud,
för han har klätt mig
i frälsningens klädnad
och svept in mig
i rättfärdighetens mantel.

Det är vad det handlar om att vara en kristen. Det handlar inte om mina förtjänster. Jag är en syndare; om det vore upp till mina förtjänster skulle jag inte ha något annat än fördömelse att vänta. Men jag kan ändå träda inför Fadern med förvissning, för jag kommer inte med mina egna meriter. Jag kommer inte med min egen helighet. Jag kommer inte med min egen rättfärdighet. Jag är förenad med Kristus. Jag är i *Kristus*. Jag kommer med *hans* fullkomliga rättfärdighet.

Det är den status jag har inför Gud Fadern. Det är inte så att Fadern ser på mig och låter mig komma in med någon sorts tveksamhet. Jesus är Faderns Älskade Son! Fadern ser på Jesus och säger ”detta är min älskade Son i vilken jag har min glädje.” När jag genom tron är förenad med Kristus är detta ord som också gäller *mig*! Jag får vara den älskade sonen i vilken Fadern har sin glädje.

Det är frälsningen. Där har du en glimt av evangeliet om Kristi ofattbara rikedom. Han gav sitt liv för mig. Genom tron får jag förenas med honom och ta del i allt som är hans. Och i utbyte tog han min synd på sig och bar min fördömelse i mitt ställe.

Här finns ofattbar rikedom. Det grekiska ordet för ”ofattbar” betyder att det inte kan omfattas. Den är oändlig. Den har ingen botten. Den är omöjlig att förstå. Efesierbrevet 1:7 säger att hans *nåd* är rik. Romarbrevet 2:4 säger att hans *godhet, mildhet* och *tålmod* är rikt. Efesierbrevet 2:4 säger att hans *barmhärtighet* är rik. Efesierbrevet 3:16 säger att hans *härlighet* är rik. Första Timotheos 6:17 säger att hans *välsignelser* är rika. Kolosserbrevet 2:2 säger att han ger *visshet* som är rik. Kolosserbrevet 3:16 säger att hans *ord* är rikt. Efesierbrevet 3:18-19 säger att hans *kärlek* är rik.

V. GUDS VÄLDIGA VISHET GÖRS KÄND

Så vi har evangeliet om Kristi ofattbara rikedom som Paulus fått nåden att predika. Och vi har hemligheten om församlingen som från evighet har varit dold i Gud men som nu blivit känd. Då är frågan *hur* detta evangelium och denna hemlighet ska göras känd. Det sker förstås genom att Paulus berättar om det, men är det allt?

Nej. Verserna 10-11 talar om ”Guds väldiga vishet” och att denna nu ska göras känd på ett alldeles särskilt sätt.

Guds vishet har gjorts känd på många sätt under årtusenden. Vi har kunnat se det till exempel i skapelsens ordning och skönhet. Här finns det hur mycket som helst man skulle kunna se på och förundras över vilken Gud vi har.

Om vi hade mer tid skulle jag berätta om flodhästen, som kan bli fem meter lång och väga fyra och ett halv ton. Som har otroliga käkar. De fungerar som ljudförstärkare vilket gör att flodhästen tutar i 115 decibel, det starkaste ljudet i djurvärlden. Käkarna kan öppnas i 150 grader och har hörntänder som kan bli 50 cm långa. Den kan bita en krokodil itu. De svettas en rödfärgad substans som fungerar som antibiotika och som solskyddsfaktor.

Ännu tydligare blir kan vi se Guds vishet om vi tittar på korset och försoningen, hur han vinner seger genom svaghet och död.

Men här säger alltså Paulus att Gud gör sin väldiga vishet känd genom församlingen. Det är fantastiskt. Den ofattbara rikedom som jag just försökt att ge en glimt av kan aldrig förstås om man bara tittar på individer. Den måste förstås om man ser på en specifik *gemenskap* av individer.

På grund av vår synd lever vår värld och vårt samhälle i sönderfall. Men det Gud gör i församlingen är något som går tvärs emot alla andra mekanismer i samhället. Guds församling är en ambassad för ett annat rike. Det är i Guds församling vi får se förvandlade liv, därför att när ditt liv förvandlats och du blivit försonad med Gud. När du blivit adopterad som ett Guds barn och får del i Kristi fullhet och rättfärdighet så innebär det också att du är del i Kristi kropp. Du är inte bara försonad och älskad av Gud, du är också försonad med andra människor i en specifik gemenskap.

Jag hörde om en gammal undersökning från 2011 som sa att 81% av kristna amerikaner sa att man kan vara en god kristen och inte vara del av en församling. Det är ett påstående som skulle få Paulus att stirra på dig som om du inte vore klok. Det är totalt främmande för allt Bibeln lär. Det är *församlingen* och inte olika lösryckta individer som har fått auktoritet att binda och lösa, det vill säga att pröva och bekräfta huruvida någon avlägger en rätt bekännelse och om bekännelsen återspeglas av en levande tro (Matt 18:18). Det är *församlingen* som har fått uppdraget att gå ut och göra alla folk till lärjungar, att döpa dem i

Faderns, Sonen och den helige Andes namn och lära dem att hålla allt vad Kristus har befallt (Matt 28:18-20). Det är *församlingen* är Kristi kropp (Ef 1:22-23). Det var *församlingen* Kristus köpte med sitt eget blod (Apg 20:28). Det är *församlingen* som är Kristi brud (Ef 5:32; Upp 21:9), och det är alltså genom *församlingen* som Gud gör sin vishet känd i sin väldiga mångfald (Ef 3:10).

Efesierbrevet 3:11 (SFB-15)

»Detta var det eviga beslut som han förverkligade i Kristus Jesus, vår Herre.

Församlingen är inte en frivillig extra-aktivitet för den som är kristen. Det är genom församlingen som ditt lärjungaskap får sin form; det är här det blir kött och blod. Det är församlingen, en försonad skara individer som rätt predikar Guds ord och som rätt förvaltar dop, nattvard och församlingsdisciplin som är bärare av själva evangeliet. Det är församlingen – den församlingen och ingen annan – som för ut evangeliets ljus till alla folk och stammar och språk. Det går inte att överdriva hur central församlingen är för den som är kristen, och vilken central roll den spelar i Guds stora frälsningsplan.

Därför vill jag säga till dig så klart och tydligt jag kan: om du kallar dig kristen men inte är en aktiv medlem i en lokal församling är jag rädd att din kristna tro bara är tomma ord och att du i själva verket är en av de till vilken Jesus ska säga ”jag har aldrig känt dig. Gå bort från mig, du förbrytare” (Matt 7:23). Inte för att det är medlemskapet i en församling som frälser, för så är det inte, utan för att en självklar konsekvens av en levande tro är att du är en aktiv medlem i en lokal församling.

AVSLUTNING

Så vänner, avslutningsvis måste jag först ställa frågan till dig: har du sett något av Kristi ofattbara rikedom? Har du fått fatt på evangeliet; på de goda nyheterna om att du genom tron på honom förenas med honom och får ta del av hans fullhet och glädje inför Fadern och att han i utbyte tar din synd och din död på sig? Vill du omvända dig från din synd och kämpa mot din synd och bygga ditt liv på honom, där en aspekt av livet innebär att vara en aktiv medlem i en lokal församling?

Men också mina kristna bröder och systrar, låt oss uppmuntras av Paulus. Låt oss se att vårt lidande ligger ytterst sett i Guds hand. Låt oss förtrösta på hans allsmäktiga och faderliga hand. Låt oss fortsätta att arbeta på vår enhet genom att tala sant och bekänna våra synder för varandra och förlåta varandra. Låt oss förundras över Guds nåd emot oss och låt oss njuta av Kristi ofattbara rikedom.